

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1987
FORFATTER:	Valborg Lægteskov-Carlsen
TITEL:	Min legegade/Hyrdestræde.
KORT RESUME:	Erindringer fra forfatterens barndom i Hyrdestræde/Adelgade, omkring 1926.

Min Legegade/Hyrdestræde

Af Valborg Lægteskov-Carlsen

Jeg boede hele min barndom Adelgade 16,2. ovenover isenkræmmer Lumbye. Mit pigenavn er West-Nielsen og jeg er født i 1920.

Hyrdestræde gik fra hjørnet af Adelgade/Låsbygade til Slotshaven. Det var et ret smalt stræde med grus. Ejendommen Adelgade 16 hed »Fønix« og bestod af 4 gode store lejligheder og to forretninger. Schachner handlede med værktøj, søm og skruer, Ejnar Lumbye med porcelæn. Der, hvor Odd Fellow bygningen nu ligger, var der en stor plads, der hed »Fønix-pladsen«, så her var god plads til boldspil og leg.

På den anden side af Hyrdestræde lå der 5 ejendomme, der havde facader ud mod Låsbygade. Deres baghaver/baggårde vendte ud til Hyrdestræde. Her var mange børn, som vi legede med.

For enden af Hyrdestræde lå præstegården med have, og længere nede lå tømrermester Hans Ludvig Hansens hus. Her var også en legekammerat. Dertil kom så børn, der boede i nærheden, på Låsbyhus og i Blæsbjerggade.

Vi havde mange forskellige lege. Til tider fik vi kasser fra Lumbye. Disse satte vi på højkant og boede i, med gardiner, blomster og postkasse. Så gik vi på besøg hos hinanden, og skrev breve til hinanden. Vi sjippede, hinkede i »mand« og spillede marmorkugler.

Boldspil var vi alle med til, det var enten rundbold, langbold eller »dæk«. Til dæk var man delt i to hold, to mursten blev placeret med ca. 8 m afstand fra hinanden. Spillet bestod så i, at man skulle trille en bold fra den ene sten til den anden, og holdet, hvis sten man trillede imod, skulle hindre bolden i at ramme deres sten, samtidig med, at de skulle forsøge, at slå

bolden så langt væk som muligt. I mellemtiden løb man så fra den ene sten til den anden, fik points for hver tur, men skulle sørge for, at være »hjemme«, inden modparten fik fat i bolden. Man kunne også efter slaget blive »grebet« ud. Hvis bolden ramte stenen, var man ude, og det andet hold inde. De små var også med, de begyndte som bagstoppere, men avancerede med alderen, efterhånden som de blev dygtigere og endte til sidst med boldtræet ved stenen. Dette spil må vel nærmest betegnes som en art »mini-cricket«.

Før april 1926 var præstegården et kedeligt sted, set med et 6 års barns øjne. Der var kun et ældre gråhåret par. Det var pastor Kjørboe og hans husbestyrerinde. Når bolden røg ind i haven, turde vi næsten ikke hente den.

Men så en dag i april 1926 var den hvide låge lukket op, og der var en rar mand. Det var pastor Nordentoft, med en sjov bil og flere børn på vores alder, der spurgte, hvad vi hed. Vi blev budt inden for. Hvor var det en lykke for os alle, at vi nu måtte lege inde i præstegårdshaven. Der var et grønt lysthus, der kunne drejes efter vinden, så vi altid havde læ til vores leg. Der var altid mange børn rundt om bordet hos familien til ikke for stærk og ikke for varm cacao og boller. Der var 11 børn i præstegården, så der var altid store eller små, vi kunne få med ud i Hyrdestræde til leg.

Senere blev frk. Corfitzens have på den anden side vejen indlemmet. Her var skønne æbler m.m. og et rundt lysthus. Her kunne vi klæde os ud og spille komedie.

Om vinteren kælkede vi på slæde ned af bakken, der gik fra Hyrdestræde ned mod søen, og var isen på

Hyrdestræde 1935.

søen sikker, ja, så stod den jo på skøjteløb. Skøjterne var af den gammeldags slags, der skulle spændes på ved hjælp af en skøjtenøgle, både for og bag, og for at styrke hælen havde man en rem over vristen. Jeg for mit vedkommende var i et par støvler med vat i næsen, jeg skulle altid arve mine ældre søskendes støvler.

Udover de tidligere nævnte lege, legede vi også

skjul, vi kaldte det »prikput«. »Røvere og soldater« legede vi i slotshaven.

Kammeratskabet var skønt, vi legede, fik frisk luft og lærte at være »sociale« og komme hinanden ved. Nogle kammeratskaber har holdt sig lige siden, altså i mere end 60 år.